ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 7 / 26.02.2015

Синьо-жовті стрічки на пероні,
Синьо-жовтий майдан прапорів,
Звуки музики гупають в скроні.
Салютують нам Київ і Львів.

Україна повік незалежна.
Ми за неї пролиємо кров!
Наша воля, як небо, безмежна
І безмежна, як наша любов.

Труба у похід
Веде нас на Схід.
Де Сонце встає,
Ми знищимо ворожий рід.

БЕЗ ПЕРЕМОГИ МИРУ НЕ БУВАЄ

ФАЛЬШИВАЯ СТРАНА

«НОВОРОССИЯ»: КРЕМЛЁВСКИЙ ПРОЕКТ ДЛЯ МАССОВЫХ УБИЙСТВ, ТОТАЛЬНЫХ РАЗРУШЕНИЙ И ГРАБЕЖА

Напевно багатьом, навіть Українським патріотам, за буденними клопотами залишається не так багато часу на пошук інформації та осмислення того, що відбувається зараз на сході України.

Навіть військові, які б'ються за нашу свободу й мир для Українців від Ужгорода до Луганська, не завжди чітко уявляють, що ж там відбувається у цих «республіках».

Ніяких «республік» насправді не існує. Явища, що називають «Новороссия», «ДНР» та «ЛНР», не мають ознак ані державності, ані сепаратизму.

Сепаратизм — ознака політичної і культурної окремішності і повноцінності. Ніякої самобутності, ніякої самостійності вони не мають.

Соціальні виплати, воду, світло та тепло отримують з України, з якою затято воюють. Зброю, боєприпаси, пальне, найманців та інструкторів для цієї війни їм регулярно надає терористична РФ.

Ані власної культури, ані мови, ані єдності між собою там немає. Про жодну єдність не йдеться там, де озброєні банди винищують одна одну в прагненні грабувати захоплені території. Їхня самобутність — це тільки ненависть ледь не до всього світу, а особливо до України.

Їхня «армія» — це купка озброєних маргіналів, насильно мобілізованих кримінальних злочинців і бомжів, яких женуть під кулі й снаряди російські «загранотряды».

Навіть школяреві зрозуміло, що шахтар чи безпритульний не здатен миттєво опанувати управління реактивною системою залпового вогню «Град» чи важкою вогнеметною системою «Буратіно». Ні танк, ні САУ «Гвоздика», не придбати у крамниці. Це зброя, смертельну дію якої відчувають на собі солдати ЗСУ, Національної гвардії України, батальйони МВС, добровольчі формування і, що найбільш трагічно — мирні Українці Донбасу.

Саме такою зброєю агресори обстрілюють позиції Українських військ і населені пункти Донеччини та Луганщини. Саме такою зброєю 13 січня під Волновахою були вбиті пасажири автобуса й мешканці Маріуполя, в тому числі й малі діти 24 січня. Саме цими московськими знаряддями смерті вони зрівнювали із землею Дебальцеве і Широкине.

Це справа рук професійних військових, що вже підтверджено численними доказами у ЗМІ і соціальних мережах. Українців убивають безчесні тварини — регулярні війська дикої і спраглої до нашої крові московської держави. Без жодного сумління і співчуття.

– Обычный сварщик просто не может так взять и научиться вести обстрелы со «Смерча». Для этого нужно длительное обучение. Ну ясно ж, что это делают професиональные военные, а не какие-то «апалченцы».

Расчет, наводка — это все не так просто. Но кто ж будет разбираться?! По телеку сказали, а они верят. — пояснює боєць полку «Азов» з позивним Чапай.

Без жодної військової честі чи совісті москалі зі своїми «ополчєнцамі» звинувачують у своїх смертних гріхах — убивстві Українців — самих же Українців. Вони зрівнюють із землею цілі міста, намагаючись покласти провину за це на Українські війська. Злодій кричить: «Тримай злодія!».

Вони, хизуючись, знімають на відео понівечені тортурами трупи наших героїв, що боролись не за щось чуже і не за винагороду, а лише за безпеку своїх осель і сімей та мир для донецьких і луганських співвітчизників. Обов'язковою умовою цього миру є відсутність на сході України чужих військ і злочинців, які стали на ворожу сторону. Інакше — вся Україна запалає вогнем смертей і руйнувань, спричинених їх ненавистю до всього Українського і до моралі, вищої за їх примітивну варварську мораль — захопити, пограбувати, знищити.

Саме такі люди поширюють нісенітниці про «каратєлєй». Саме вони використовують у якості доказів убитих ними ж Українців і їхні поруйновані будинки. Саме ці люди проголошують «народне» бажання відокремити Донеччину і Луганщину від України, аргументуючи це смертями, що на їхніх руках і на руках військових РФ, чиї шеврони, посвідчення, артилерію і танки уже десятки або навіть сотні разів ми спостерігали на території України.

Звісно, для них це не аргументи. Вони оголошують це брехнею «кривавої хунти», оскільки самі знають реальне положення речей. Вони чітко усвідомлюють своє завдання — влаштувати «криваву баню» Українцям, а особливо жителям Донеччини і Луганщини, які тепер хочуть лише одного — миру.

Донецьк охоплений хаосом. Банди терористів, серед яких «Оплот», «Народная полиция», «Батальон Восток» та інші, ділять райони, якими вони «заправляють». Ці покидьки, яким автомати дали ілюзію всемогутності, вкинули Донбас у безодню гуманітарної катастрофи. Вони грабують і визискують підприємців і простих людей.

Вже давно ми перехоплюємо розмови цих угруповань, до яких звертаються прості донеччани і просять повернути своїх рідних, яких ті просто «забрали».

— Сегодня забрали человека. Имя Олег Владимирович Ш. Находился по адресу Хирургическая, 19. Он частный предприниматель, я его жена. Забрали ваши, работники «Оплота». Скрутили, ничего не пояснили. Скажите, его отдадут? К кому мне обратиться? — нарікає жителька Донецька.

На блокпостах ці терористичні угруповання відбирають у мирних жителів автомобілі і цінні речі.

— Я направлялся из Донецка в Волноваху. Какой-то чеченец выбег на дорогу, забрал пенсионный, документы: паспорт там, права. Он сел в мою машину «Субару Форестер», поехал в сторону блокпоста, нашего, ДНР. Я пошел на блокпост, рассказал им. Они прыгнули в машину с автоматами. Сказали: «Все, щас догоним». Они приехали, сказали, что не догнали. Но я понял, что это цирк. Это те же люди, и они работают вместе. Потом я у них же на блокпосту видел свою машину, сбивали номера. И уехали, — розповідає донеччанин Василь Д.

Для донеччан організували цілу виставу з фальшивою республікою, в якій все фальшиве: фальшива незалежність, фальшиве керівництво, фальшива поліція, фальшиві «ополченці-захисники».

Донеччани та луганчани були вирвані з інформаційного простору України. Декому навіть здається, що все Українське для них — вороже. Перебуваючи в епіцентрі інформаційної війни, яка ведеться проти нас паралельно з мілітарною, ці люди змушені весь час чути нісенітниці про «киевскую хунту», «кровожадных бандеровцев», «нацистских карателей», «распятых русских детей», «независимый Донбасс», «историческую Новороссию», «разваливающуюся Украину», «американских наёмников», «зазомбированных солдатов ВСУ» та безліч інших.

Представившись жителями Москви, інтернетом ми поспілкувались із «ополчєнкою» з Донецька, уявлення якої про поточні події нас вразили.

— Что у вас в Донецке сейчас происходит?

— Сегодня убили двоих из нашей роты.

— Кто их убил?

— Нас долбят укропы. Они нацисты. Обстреливают наши города.

— А зачем они это делают?

— Они ненавидят россиян. Запрещают нам разговаривать на русском. У нас расстреливают укропы всех, кто желает разговаривать на русском, насилуют наших женщин и убивают детей.

— Это происходит в Донецке? Там же, кажется, нет укропов.

— Вот они заняли Краматорск и всех женщин и детей пропускали через фильтрационные лагеря. Это как было у фашистов, кто ходил на референдум — всех тягают.

Як бачимо, ця людина, як і багато інших, сприймає за чисту правду просто неможливі нісенітниці, тиражовані Москвою. Ці хворі фантазії навіть стають мотивацією для того, щоб брати до рук зброю і вбивати.

Люди, які повірили у цей театр абсурду, мають шанс розчаруватись, коли зрозуміють, що «деенерівці» — це наймані злочинці, завдання яких — сіяти хаос для прикриття банального грабунку та військової окупації.

Але цей шанс — єдине, що ми, Українські військові, маємо намір у наших донецьких і луганських братів забрати. Це огидне збіговисько окупантів і вбивць буде викинуте зі святих Українських земель Донеччини і Луганщини або просто знищене.

Вирій

ЖИТТЯ БІЛЯ ФРОНТУ

ЕКСПОРТОВАНИЙ ХАОС

Ще на початку червня 2014 року в місті Маріуполь бродила серед значного прошарку місцевого населення ідея, яку можна висловити дикою фразою: «Путин придет, порядок наведёт». І хоча вона жодного реального підґрунтя під собою не мала і навіювалася виключно засобами кремлівської пропаганди та чужинськими ЗМІ, багато людей сприймали її досить охоче.

Лише коли дикі орди московського каганату увірвалися на землі Сходу України, відразу усім, навіть телезакоханим у Путіна та Сталіна, стало зрозуміло, якого роду порядок крокує до нас із РФ. Цей «порядок» означає:

- повне беззаконня;
- розгул бандитизму, пограбування підприємств;
- приниження працелюбних і законослухняних людей;
- знищення Українців і всього Українського;
- підміна російської мови та культури на русско-матерний «мир».

І тоді ідея «Путин придет, порядок наведёт» якось вичахла і випарувалася з голів більшості жителів Східної України. Адже Луганська та Донецька області розділилися на дві частини: перша — під владою законного київського уряду; друга — під владою експортованих з Московії порядків, які виявилися рідними для тих кримінальних елементів, що розквітли отруйним цвітом за часів Януковича та його кліки. І край, який «кормил всю Украину», нині не здатний себе не тільки годувати, але й обігрівати та забезпечувати. Цього очевидного факту вже жодними телезомбуваннями не спростувати.

«Азовці» допомогли спочатку звільнити, а потім відстояти Маріуполь від вторгнення російських банд. Протягом 8 місяців портове місто, під захистом полку «Азов» та інших частин ЗСУ та МВС, спокійно жило й працювало у мирі. Зрозуміло, що великий промисловий центр, в якому стабільно виробляється продукція, вулицями якого без страху ходять люди, є більмом на оці для тих, кого призначив Путін бути міністрами-паханами «ДНР» і «ЛНР». Адже вони продемонстрували, що не здатні ні налагодити виробництво, ні організувати звичайне людське життя в містах і селах.

І тому Москва, не створивши на загарбаних землях нічого доброго, перейшла до прямого залякування Українців:

- демонстрацією у своїх ЗМІ вбитих бійців ЗСУ і добровольчих батальйонів;
- цинічним знущанням над полоненими Українськими бійцями;
- артилерійськими, мінометними та ракетними атаками мирних міст і сіл.

Особливо показовим став обстріл «Градами» міста Маріуполь 24 січня. З військової точки зору він абсолютно безглуздий і спрямований був саме проти мирного населення, щоб посіяти серед нього паніку і страх за майбутнє.

Проте кремлівські конструктори народної біди й масових смертей прорахувалися. Маріупольці з міста не побігли, промислові підприємства не зупинилися.

Петро Володимирович Н., 36 років, менеджер «Приватбанку»:

— Это вообще уму непостижимо — убивать людей, которые ничего плохого ни России, ни Москве не сделали! Да и вся Украина, как государство, мирно живет, никого не трогает. Чего лезть-то? Не понятно.

— Как не понятно? «Русский мир» распространяют!

— Обстрелами? Убийствами? «Гуманитарными» танками да «Градами»? Да на хрена нада такой «русский мир»?

І людина рознервувалася й замовкла, пішла. Схоже, чоловікові боляче від того, що його, «русскоговорящего», співрозмовник може причислити до «русско-матючного» путінського світу.

Олександр Іванович Собко, 40 років, водій машини швидкої допомоги:

— Ніколи даже представить собі не міг, що прийдеться возити в рідному городі ранених русскім оружієм! Прийдеться і мені скоро до рук зброю брати, щоб захищати Маріуполь від путіноідів і бандуковичів. А то вони нароблять тут ділов таких, що всім місця мало стане.

Цілком очевидно, що відстояти Український Маріуполь від московитських окупантів можна навіть виключно силами самого міста, озброївши та навчивши військової справи його найбільш активне населення. І полк «Азов» готовий допомогати місцевій владі в цій шляхетній справі!

Оберіг

НА ФРОНТІ

НАСТУП «АЗОВА» І ПЕРЕМИР'Я ВЛАДИ

10 лютого почалась наступальна операція на схід від Маріуполя за ініціативою полку «Азов». Нашою метою було відволікти сили ворога від Дебальцевого, щоб наші побратими, які захищають це стратегічно важливе місто, мали більше можливостей для маневру. Також нашим завданням було відсунути далі лінію фронту від Маріуполя для унеможливлення атак на місто.

Гіркий досвід нам показав, що московсько-терористичний ворог позбавлений найменших ознак людяності і здатний масово та віроломно убивати ні в чому не винних мирних жителів.

З різних причин Українські війська утримували позиції, не здійснюючи наступальних заходів у Приазов'ї. Добровольці полку «Азов» зі своїм командуванням не могли допустити загрози просування ворога та обстрілів мирних кварталів. Було вирішено розпочати наступ.

П'ять днів продовжувались важкі бої. Навіть після встановлення «перемир'я» обстріли наших позицій продовжувались. Ми втратили десятьох бійців убитими: Брат, Ернесто, Чавур, Чемпіон, Бенч, Козак, Сіф, Амброс, Акелла, Кутуз. Це невідновна втрата. Ми помстимось за них по справедливості.

Більше п'ятдесяти воїнів отримали поранення. Нерідко ми мали випадки, коли поранені бійці після отримання медичної допомоги або навіть без неї повертались на фронт і билися далі. Таким чином, у нас з'явились, окрім 300-х (поранених), навіть 900-ті, які навіть після трьох поранень, не залишали бажання йти у бій.

Медики полку працювали цілодобово. Медичні бригади не мали сну по кілька діб. Вони евакуювали поранених під «Градами» і мінометним вогнем, ризикуючи життям. Окрім бійців «Азову», вони надавали першу допомогу військовим ЗСУ, цивільним та добровольцям батальйонів «Донбас» і «Східний корпус». Також вони разом з бойовими підрозділами полку евакуйовували мирних жителів із Широкиного, яке буквально знищувалось ворожою артилерією.

У важких боях наше побратимство загартувалось. Наші бійці здійснювали чин, гідний справжніх чоловіків і відважних воїнів. Екіпаж бронеавтомобіля «Спартан» у складі Чемпіона і Боба, прикриваючи відхід піхоти «Азова», прийняв на себе чисельні удари, зокрема кілька пострілів ворожого танку. Багато життів врятовано, проте Чемпіон своє втратив. Але не дарма.

Також відхід нашої піхоти прикривав екіпаж з бійців Ролло, Толстого та Хати на БТР. Хлопці відважно виконували завдання під керівництвом взводного Метро. Один ворожий танк знищено влучними пострілами «Фаготу» бійцем Морганом. Ним же знищена БМП, підбитий ще один танк і ліквідовано вантажівку із боєприпасами терористів. Натомість завдання акумуляції і розподілу наших боєприпасів у цій операції уміло здійснив зброяр Вітер.

За підсумками наступальної операції тільки за перевіреними даними знищено більше 80 ворогів. Близько двох сотень — поранені. Лікарні на окупованій території переповнені пораненими терористами.

Ворог перекидав на фронт останні резерви спецгруп. Супротивник діяв професійно, проте, завдяки чіткій координації командування полку «Азов», наступальна операція пройшла успішно. Наша стратегічна ініціатива виявилась актуальною й доцільною та, на щастя, знайшла підтримку.

Активний наступ і бої за населені пункти Широкине, Комінтернове, Лебединське, Саханка, Павлопіль відбувались з 10 до 15 лютого.

— Це було одним великим днем. Зараз їх відокремити неможливо, — розповідає сотник Другої сотні Кірт, який провів майже весь термін операції на передовій.

10 лютого «Азов» дуже швидко відвоював Широкине та перші блокпости. Більшість часу зайняло відбиття контратак піхоти і резервів місцевих терористів.

11 лютого ми закріпились на позиціях. Ворожа артилерія почала атакувати буквально з усього, з чого могла: з «Градів», мінометів, ствольної артилерії тощо. У піхотних атаках було знищено багато живої сили противника. Також було відбито дві ворожі танкові атаки.

У ніч з 12 на 13 лютого противник усіма силами намагався здійснити контратаку на південному напрямку фронту. Він кинув у бій усі танкові резерви й піхоту за підтримки важкої артилерії. Полк витримав щільний обстріл і відбив танкову атаку.

Нашими танками був придушений наступ і попереджене закріплення ворога на позиціях, оскільки він готувався до вирішального маршу на наші позиції.

14-го ворог здійснив спробу масованої атаки на Широкине, маючи намір відкинути нас на попередні позиції. У другій половині дня «Азов» здійснив контратаку. Вночі відбулась зачистка кількох населених пунктів від терористів і найманців ворога.

15 лютого була відбита танково-піхотна атака ворога. Обстріли не припинялись. Працювали снайпери диверсійно-розвідувальних груп супротивника.

Наші позиції, незважаючи ні на що, були утримані. Полк поніс втрати, проте московсько-терористичні війська втратили істотно більше.

— Ворога охопив хаос. Він не знав, як діяти. Крім заявлених втрат, у ворога було чимало зниклих безвісти. Тобто, більше двадцяти 200-х у цей день можна було нарахувати. Широкине було поділене на дві частини: західна — за нами, східна — за супротивником. Ворог повністю деморалізований. У нього закінчується боєзапас, — пояснює друг Кірт.

Незважаючи на те, що полк «Азов» сформований переважно не з кадрових військових, він досягає рівня армійського професіоналізму. Попри брак військової освіти в «азовців», рівень бойової здатності полку гідний бути прикладом для армійських частин, очолюючи успішні атаки.

Після оголошення перемир'я вогонь з боку ворога, як і очікувалось, не зупинився. Дещо зменшилась інтенсивність артилерійських обстрілів, проте диверсійні групи продовжували завдавати ударів.

— Этим договоренностям нельзя верить, как нельзя доверять наркоману, нельзя верить грязной шлюхе, так же и нельзя верить словам подлеца, — коментує паперове перемир'я солдат Національної гвардії з позивним Лиман, що несе службу на блокпосту під Маріуполем.

Це ще раз доводить, що зупинити ворога неможливо лише переговорами та угодами. Московські агресори не сприймають угоди всерйоз і не збираються їх дотримуватись. Вирішальною, як завжди, є сила, цілеспрямованість і воля до перемоги.

— Ми досить сильно вимотали супротивника, і якщо буде політична воля й наказ, ми готові очистити нашу Батьківщину від окупанта і вирішальним маршкидком розбити останні сили ворога, — додає сотник Кірт.

«Азов» поніс втрати, проте боєздатність полку відновиться. Натомість ми отримали життєво необхідний досвід, який дозволить нам ефективно воювати надалі. Ми пролили ворожу кров, окропивши нею свою волю. Ми готові проливати її й надалі, до повного звільнення Українців і Українських земель від московських окупантів та їх поплічників-терористів.

Вирій

«УКРОПЧИК» В ОТОЧЕННІ

Україна все ще поліцейська і далека від свободи. Вороже середовище не лише за кордонами. Воно всередині держави.

Нещодавно медична бригада полку «Азов» отримала завдання евакуювати важкопораненого із зони бойових дій до лікарні у Дніпропетровську.

Прямо у бойовому спорядженні ми вирушили у дорогу. Їхати довелось за жахливої погоди, та доставити пораненого ми мали максимально швидко, щоб його стан не погіршився.

Завдання було виконане, і ми вирушили назад. Попри дощ, туман та жахливе дорожнє покриття, ми не могли залишитись на ніч у Дніпропетровську, хоча й мали таку можливість. Нашої допомоги потребували інші бійці.

Повертаючись, нам випала нагода побачити абсурдну за своїми

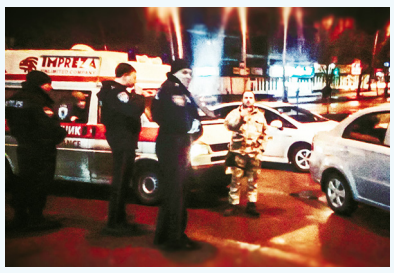

масштабами та дороговизною виконання будівлю єврейської «Менори» у Дніпропетровську. У цій будівлі є два типи ліфтів — для євреїв і для решти людей. Також ми побачили один з найбільших пам'ятників тирану-сифілітику Леніну у Запоріжжі, якого по-блюзнірськи вдягли у вишиванку. Його охороняв чисельний наряд міліції. А як же Майдан, війна з РФ?!

Їдучи повз запорізький вокзал ми вирішили зупинитись, щоб, за допомогою санвузла, ґрунтовно підготуватись до тривалої дороги назад. Та нас підрізала міліцейська «дев'ятка». З вікна жваво розмахував паличкою «мент», що явно і давно страждає від низького рівня життя в Україні, про що свідчило те, що він заледве вміщався у пасажирське крісло «дев'ятки».

Міліціонери запитали документи. Усі документи, які кожен з нас мав, ми продемонстрували, проте цього виявилось недостатньо. Ані шеврони, ані номерні знаки полку «Азов», ані безліч медикаментів і медичного обладнання у кабіні реанімобіля «Укропчик» не переконали міліціонерів у тому, що ми не злочинці, а військові-медики, завдання яких — рятувати бійців і дбати про їхнє здоров'я.

Незабаром під'їхало ще п'ять автомобілів, з яких вийшли «правоохоронці» з автоматами і зарядили зброю. Звісна річ, що задля своєї безпеки ми провели аналогічну маніпуляцію зі своїми автоматами, що змусило їх знервуватись.

Методи міліціонерів були стандартними. Провокаціями нас намагались виманити з автомобіля, але граната в руці нашого кримського воїна-медика з позивним Мауглі змусила провокаторів схаменутись.

Нас хитро запрошували на «чоловічу розмову» у відділок, звідки, очевидно ми би не повернулись неушкодженими.

Зрозумівши, що ми бачили на війні речі й страшніші, ніж купка невпевнених міліціонерів з автоматами, нас навіть «брали на слабо» — чи ми достатньо сміливі, щоб вийти з машини або дозволити їм зайти до неї.

Водій «Укропчика» Вирій вийшов з машини для того, щоб зафіксувати подію на фото, проте на нього одразу накинувся найбільший із міліціонерів і почав пхати, обурюючись наявністю зброї у військових. Сутичка закінчилась на рівні неприємних слів. Міліціонери, які стали довкола реанімобіля, у випадку відкриття вогню майже напевно постріляли би своїх. Мєнтовська тактика на висоті!

Міліціонери явно боялись ситуації, що склалась, проте діяли класично — грубо та аґресивно. Стадний інстинкт збивав їх докупи, і тільки тоді вони наважувались погрожувати нам «Альфою», яка «приїде і пов'яже без балачок».

Напругу трохи послабив кумедний п'яний перехожий, який, хитаючись і гикаючи, протиснувся крізь міліціонерів і, представившись нацгвардійцем, промовив: «Ща всё уладим!». Одним жестом когось із міліціонерів він був відсунутий вбік і, все ще хитаючись та опустивши голову, «поплив» далі.

Як з'ясувалося далі, ці міліціонери активно брали участь у подіях на Майдані. І саме вони охороняли істукан Леніна від «вандалів», яким не хочеться бачити убивцю мільйонів Українців на почесному п'єдесталі.

Після години з ґаком дипломатичних переговорів друга Арчі з керівництвом «Азову» та міліціонерами нас врешті «зняли з мушки».

Та ми тепер чітко усвідомлюємо, що досі живемо у потенційно тоталітарній державі з антиукраїнською владою, де міліцейський «бєспрєдєл» досі не дає шансу постати ані народовладдю, ані соціальній і національній справедливості.

Медична служба полку «Азов»

ПОДІЇ ТА ТЕНДЕНЦІЇ

НАДІЯ, КРИЗА ТА ВІЙНА

Вже скоро рік, як все життя Українського суспільства визначається економічною кризою та війною на Донбасі. І весь цей час влада демонструє свою нездатність опанувати ситуацію як в економічній сфері, так і в воєнній. Натомість Українська нація зміцнюється та мужніє в боротьбі з московськими окупантами.

«Мертвий хапає живого»

Похвалитися нашим керманичам особливо нічим:

- реформи залишаються лише «добрим наміром»;
- корупційні схеми продовжують працювати;
- за рік, що минув, так і не покарано жодного вбивцю «Небесної сотні»;
- гривня все падає, а бензин перевалив поріг 20 гривень за літр;
- АТО, яку нинішній президент обіцяв завершити за кілька днів, триває вже 9 місяців;
- за даними ООН, протягом війни Донбас покинули понад мільйон осіб;
- «Мир» 12 лютого укладено в Мінську на кабальних для України умовах.

На тлі системної кризи в економіці «роблять погоду» ті ж олігархи, що й за часів диктатури Януковича, на фронті — переважно ті ж радянські «паркетні» генерали, боягузливі та безсилі. Ситуацію рятують добровольчі формування та антисистемні військові.

Задача перетворити Україну з держави олігархів на державу патріотів досі чекає на своє розв'язання.

Поки що владні олігархи намагаються диктувати Українській нації свою волю. Вони бачать вихід з економічної кризи лише в усе більшому запозиченні іноземних кредитів. Байдуже, що за ці кредити доведеться платити шляхом збільшення тарифів для населення та підвищенням пенсійного віку та що їх доведеться повертати кільком поколінням Українців.

«Мертвий хапає живого» — це німецьке прислів'я напрочуд точно описує труднощі переходу України від олігархічної диктатури до громадянського суспільства.

«За волю смерть нам не страшна!»

В Україні, хоч і повільно, створюється боєздатна армія, озброєна сучасною зброєю. 9 лютого уряд затвердив Державне оборонне замовлення — він є рекордним за всю історію Незалежності. Нещодавно Збройні сили України отримали 10 комп'ютеризованих систем управління вогнем артилерії. Озвучені плани збільшення випуску танків «Оплот» з 5 одиниць торік до 120 у 2016 році. Цього року намічено зібрати 50. Але скільки з них призначені не на продаж за кордон, а для Українського війська — поки що невідомо.

Розгортається серійне виробництво бронеавтомобілів «Дозор», які до цього взагалі не перебували на озброєнні Збройних сил України. У цьому році планується виробити до 50 одиниць таких машин і вийти на рівень сотні на рік. Також у лютому до Війська надійшли перші екземпляри бойової машини «Шрек», створеної в концерні КрАЗ.

Фахівці «Укроборонпрому» найближчим часом розпочнуть дослідно-конструкторські роботи зі створення вітчизняних безпілотних літальних апаратів. За неофіційними даними, до їх створення залучено велику групу волонтерів — програмістів високого рівня. Наступного року наше Військо також отримає перші зразки систем контрбатарейної боротьби та першу 3-координатну радіолокаційну станцію.

Верховна Рада звільнила від оподаткування військову продукцію оборонного призначення, яку імпортують до України, крім московської. Цей крок має полегшити шлях іноземного озброєння до нашого Війська.

Нарешті, в лютому Верховна Рада ратифікувала угоду між урядами Литви, Польщі та України про створення спільної військової бригади. Це чи не перший приклад об'єднання воєнних потуг європейських народів на смерть московській орді. Згадаймо, що саме військове братерство наших трьох народів у боротьбі проти московської імперії породило свого часу величне гасло: «За нашу і вашу свободу!».

Галайда

ІДЕОЛОГІЯ

БЕЗ ПЕРЕМОГИ МИРУ НЕ БУВАЄ

Будь-яка війна закінчується миром. Більшість Українців безумовно прагнуть миру. Але реального миру, такого, при якому не точаться бойові дії.

У московського агресора розуміння «миру», схоже, зовсім інше: мир, як смерть — одна сторона безкарно вбиває, інша залишається безборонною жертвою. Одна заповнює нейтральну «сіру зону», визначену Мінським перемир'ям, військами та технікою, інша лише може спостерігати за цим. Одна сторона наносить ракетно-артилерійські удари, інша може лиш відкрити вогонь у відповідь.

Такий мир робить громадян України, як цивільних так і військових, легкою здобиччю для путінських шакалів. Відсутність адекватних масованих ударів по ворогові лише розпалює його звірячий інстинкт до пролиття ще більшої кількості нашої крові.

Миротворче розведення руками Українським керівництвом — це лише стимулювання окупантів до подальших злочинів.

Ворог так і не відповів за смерті цивільних громадян під Волновахою та у Маріуполі. Їх смерть залишилась не помщеною і відповідно злочин — без покарання.

Така обережність лише заохочує до нових безчинств. Саме такий «мир» нам пропонують. Нам пропонують припинити стріляти в окупантів. Лише це передбачає їх «мир». Мир для продовження війни, в якій будуть вбивати лише нас, а нам буде заборонено навіть стріляти у відповідь. Скільки ще тисяч смертей принесе такий «мир» — мир, який ми вже бачили?

Нас намагаються залякати могутністю московського військового потенціалу. Мовляв військовий потенціал РФ значно більше нашого, тому треба погодитись на путінський варіант миру. Проте, «могутня» держава, з березня 2014 до січня 2015 р., змогла окупувати лише кілька районів Донецької та Луганської областей.

Справжній мир може настати лише з перемогою. Перемога ворога — це наша смерть. Отже, справжній мир може наступити лише тоді, коли переможемо ми.

Інше — це винятково війна, яка буде лише називатися «миром».

Коли Червона армія окуповувала колишні простори Російської імперії, вона успішно використовувала перемир'я для перегрупування та концентрації військ. Після цього вона атакувала. Мир путінському режиму потрібний лише для того, щоб далі вести війну і перемогти нас. Ворог не відмовився від сухопутного коридору в Крим. Це означає, що він буде обов'язково воювати. То про який мир тоді можна говорити? Мир, під час якого ми знову будемо втрачати території? Хіба не під час миру був окупований Крим, коли на очах мирних Українських військових півострів наповнювався московськими окупантами? У Криму «Українські» військові без бою здали свої частини і територію. Саме такий мир влаштовує москалів. Хто закликає до такого миру — той поплічник ворога.

Як взагалі, після того, що сталося, можна домовлятися з РФ? Хіба не вона, де юре, є одним з гарантів нашої безпеки після відмови України від ядерної зброї? Хіба гарант повинен був напасти на нас? Ні. Але напав. Тобто Москва збрехала, що вона нас буде захищати, а тепер бреше, що не напала на нас. Як можна вірити Путіну — терористу номер один в світі?

Хочете миру — працюйте на нашу оборону і перемогу. Мир на нашій землі можливий лише тоді, коли війна буде перенесена на території ворога за кордон України, коли ми почнемо звільнення наших східних територій від московського ярма.

Той хто базікає про мир без нашої перемоги, працює на перемогу ворога. Вони хочуть, щоб ми мирно здали свої позиції, землю та себе в полон чурбано-москалям. Той хто прагне і підписує мир зі злочинцем, сам є злочинцем.

Свого часу, під час Першої світової війни, більшовики агітували за мир між Російською імперією та Четверним союзом. Причиною цього була тісна співпраця і фінансування більшовиків німецьким генеральним штабом. Тобто, більшовики просто були зрадниками своєї держави і агітуючи за мир працювали на користь перемоги Німеччини.

Андрій Клос

ВІДРОДЖЕННЯ НАЦІЇ

ЭВОЛЮЦИЯ РЕВОЛЮЦИИ

ОТ МАЙДАНА ДО НАЦИОНАЛЬНО-ОСВОБОДИТЕЛЬНОЙ ВОЙНЫ

Прошло более 23 лет с момента падения «империи зла», когда Украина обрела Независимость. Беспрецедентная студенческая «Революция на граните» октября 1990 г. показала всему миру, что будущее наций — за молодым поколением. И 24 августа 1991 г. Украина обрела Свободу. Однако настоящая национально-освободительная борьба лишь начиналась.

На протяжении всех 90-х годов XX в. Украина отбивалась дипломатическим путём от империалистических рук наследницы СССР – Российской Федерации. Борьба за державу против «советского груза» происходила как на внутреннем, так и на внешнем фронтах, когда бойцы-добровольцы УНА-УНСО отправились в Чечню на помощь вайнахам в деле борьбы за их независимость.

Внутри страны ситуация обострилась к началу 2000-х годов, когда сложившаяся на тот момент политическая система во главе с президентом Л. Кучмой дала серьёзную трещину в форме заказных убийств журналистов, бюрократии и произвола «системы». В результате акции протеста «Украина без Кучмы» в 2000 – 2001 гг. власти пошли на уступки и напряжённость несколько снизилась. Однако, в начале 2000-х годов наиболее чётко обозначилась внешняя угроза, когда Кремль начал организовывать внутриполитическую интервенцию в Украину посредством марионеточных партий и ставленников, каковыми являлись «Партия регионов» и В. Янукович.

Попытка Кремля «подчинить» Украину своему влиянию провалилась в 2004 г., когда Майдан «указал путь» Януковичу, «победившему» при помощи фальсификаций на президентских выборах страны. Оранжевая революция на время устранила скрытую интервенцию Москвы. Но саботаж со стороны РФ, с которым столкнулся В. Ющенко в годы своего президентства (2005 – 2010 гг.), а также пагубные заигрывания украинского правительства с либерализмом сделали своё тёмное дело. Пресловутый Янукович вместе со своей партией всё-таки оказались у власти. С приходом «Зека» ко власти в стране начались настоящие бедствия и беспредел. Тотальное засилье коррупции и бюрократии, криминального олигархата и шаек «донецких» стало печальной реальностью украинской жизни. За почти три года пребывания Януковича и «регионалов» у власти ситуация в Украине накалилась до предела.

Люди не выдержали и вышли на Майдан. Это произошло 21 ноября 2013 г. Первое формальное требование заключалось в безотлагательном подписании правительством Ассоциации с ЕС на предстоящем саммите в Литве. Однако главной целью акции была смена политического режима, что в дальнейшем и предопределило характер Майдана.

Уже 24 ноября на Майдане были тысячи. Все ждали номинального, но всё же часа «Х». 29 ноября он наступил. Правительство Украины отказалось подписывать Ассоциацию. А в ночь на 30 ноября «псы системы» сделали первую попытку «разогнать» протестующих. В беспределе, который учинила «милиция» в ту ночь, ярким образом проявилась сущность действовавшей тогда власти. Но вместе с тем 30 ноября стало поворотным моментом происходивших событий. Людям стало очевидно, что назад дороги нет, и отступить — значит проиграть… Значит сдать Украину её врагам. Тогда же родилась «Самооборона Майдана», готовая дать отпор попыткам властей помешать повстанцам. Протест перешёл в противостояние. Евромайдан выстоял, однако битва только начиналась.

Именно в этот решающий момент все здравые националистические силы Украины — УНА-УНСО, «Тризуб», «Социал-Национальная Ассамблея», «Патриот Украины» и другие — принимают решение скоординировать свои действия под эгидой общего объединения «Правый сектор» ради достижения самой главной цели — свершения Национальной Революции.

С началом протестов в Украине чётко заявили о себе футбольные ультрас, также находившиеся в авангарде противостояния не только в Киеве, но и на территории всей страны.

1 декабря 2013 г. активистами Майдана был дан достойный отпор «Беркуту» и прочим «силовикам». Впервые люди заговорили о происходящих событиях не просто как об акции протеста, но как о Революции. Впрочем, битва лишь начинала разгораться. Первые успехи Майдана были закреплены в декабре: важные госучреждения были заняты, очередные штурмы «псов системы» успешно отбиты, Народные вече собраны.

В Новый Революционный 2014 год Украина вошла с бескомпромиссной решительностью. Чётко поставленная цель — свержение оккупационного пророссийского марионеточного правительства — успешно приближалась к своей реализации.

В первой половине января 2014 г. на Майдане шла подготовка к новой волне противостояния с его врагами. Как оказалось, не зря…

По указанию своих кремлёвских хозяев марионеточная свора своим большинством, в обход всех необходимых процедур 16 января приняла пакет так называемых «Законов о диктатуре», цель которых сводилась к удушению «законным» способом происходящих в Киеве протестов. Через несколько дней Майдан дал ответ.

19-22 января в столице Украины развязались первые крупные бои с сорвавшейся с цепей беркутнёй и титушками. И с этих дней события перешли из фазы протестов в фазу Революции. Первые убитые активисты Майдана… Однако революционеры идут вперёд и захватывают государственные учреждения по всей стране. Освободительная война против внутренних оккупантов началась! «Власть» в бессилии и панике заговорила о «компромиссах», «уступках» и «перемирии». Майдан решил сделать паузу и собраться с силами ради доведения Национальной Революции до победного конца.

18 февраля бои на улицах Киева возобновились. Шествие на Верховную Раду в поддержку требований «официальных представителей» оппозиции закончилось настоящей уличной войной с «псами системы». Свежая революционная волна снова охватила Украину, а 20 февраля между Майданом и бандитской сворой состоялся решающий бой… Эти события всем известны. Ребята наши ребята вошли в Небесную Сотню… Погибли, но победили. Майдан одержал верх! 21 февраля «власти» официально сдались, на следующий день Янукович в панике бежал из страны к своим покровителям, а 27 февраля в Украине было сформировано новое Правительство. Революция Достоинства Победила!

После Победы Революции в конце февраля 2014 г. начались силовые действия России против Украины. Организованный Кремлём антиконституционный мятеж в Крыму явился благоприятной почвой для последовавшей оккупации полуострова в марте. Освободительная борьба против внутренних оккупантов отныне перешла в борьбу против оккупанта внешнего. В марте-апреле на Юго-Востоке страны по крымскому сценарию были подняты антигосударственные мятежи пророссийских сепаратистов. Так Россия начала необъявленную войну против Украины, против её государственности и независимости.

В начавшейся войне на первоначальной стадии удалось ликвидировать бунты в большей части страны. Но этого не удалось вовремя сделать в Донецкой и Луганской областях, куда в начале апреля тайно вторглись российские военные, начав бандитский террор.

15 апреля 2014 г. и. о. Президента Украины А. Турчинов отдал приказ о начале Антитеррористической операции (АТО) на Востоке Украины против террористов, а по сути – против российских вооружённых интервентов… Война за целостность и независимость Украины началась.

Норд

Автор вірша на титульній сторінці Віктор Неборак.

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих інтернет-джерел.

Надруковано у м. Маріуполь, Донецька область.

Головний редактор: Вирій
Ідеологічний редактор: Доктор
Графіка і обкладинка: Оля Крук
Більд-редактор: Лисиця
Верстка: Слава Палій
Коректор-консультант: Галайда
Фотоматеріали: Остап
Відповідальний за випуск: Оберіг

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Відгуки, зауваження та пропозиції допомоги виданню «Чорне Сонце» ви можете надсилати за адресою: redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій.